

**HOE KUN JE VAN
IEMAND HOUDEN
ZONDER DAT JE
WEET WANNEER
DE TIJD STOPT?**

DOOR FEMKE VAN BEEK

FEMKE VAN BEEK

Hoe kun je van iemand houden zonder dat
je weet wanneer het stopt?

Copyright © 2026 by Femke van Beek

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Introduction

Rosie is 23 en besluit alleen naar Barcelona te reizen. Ze heeft in Nederland veel verantwoordelijkheden en is gewend om voor andere mensen te zorgen. Ze merkt dat ze zichzelf daarin steeds meer kwijtraakt. Barcelona moet een kans zijn om even helemaal alleen voor zichzelf te kiezen. Daar ontmoet ze Levi, 25. Levi is aantrekkelijk, zelfverzekerd, charmant, flirterig en een tikkeltje arrogant. Hij heeft een reputatie als iemand die met veel meisjes flirt en relaties vooral oppervlakkig houdt. Rosie vindt hem aantrekkelijk, maar tegelijkertijd is hij precies het soort jongen waarvan ze weet dat ze beter uit zijn buurt kan blijven. Toch ontstaat er een aantrekkingskracht die ze allebei moeilijk kunnen negeren. Omdat ze allebei maar tijdelijk in Barcelona zijn, spreken ze af om geen verwachtingen te hebben. Geen relatie. Geen toekomstplannen. Gewoon genieten van de tijd die ze samen hebben. Maar wat begint als een vakantieromance wordt steeds serieuzer. Levi, die normaal gesproken mensen op afstand houdt, begint echt gevoelens voor Rosie te krijgen. Rosie begint hem steeds meer te vertrouwen en ontdekt dat er achter zijn zelfverzekerde houding veel meer schuilgaat. Na hun vakantie gaan ze allebei terug naar huis. Rosie probeert Levi uit haar hoofd te zetten, maar dat lukt niet. Wanneer ze hem op Instagram probeert te vinden, ontdekt ze iets wat haar wereld op zijn kop zet. Levi heeft kanker. Niet zomaar kanker. Zijn ziekte is ongeneeslijk. Plootseling begrijpt Rosie waarom Levi leeft alsof iedere dag de laatste kan zijn. Waarom hij geen toekomstplannen maakt. Waarom hij mensen op afstand houdt. Waarom hij nooit ergens te lang aan verbonden wil zijn. Maar één ding begrijpt ze niet: Waarom heeft hij het haar nooit verteld? En kan hun liefde bestaan wanneer de toekomst die ze samen zouden kunnen hebben misschien helemaal niet bestaat?

Hoofdstuk 1

Ik had mezelf voorgenomen om deze vakantie niemand nodig te hebben. Niet mijn vrienden, niet mijn familie en al helemaal niemand die me iedere paar uur zou bellen om te vragen hoe het met me ging. Ik wilde geen gesprekken voeren waar ik eigenlijk geen zin in had, geen problemen oplossen die niet van mij waren en vooral niet constant het gevoel hebben dat ik rekening moest houden met wat anderen van me verwachtten.

Ik wilde gewoon even weg.

Twee weken.

Dat was alles.

Twee weken waarin ik alleen verantwoordelijk was voor mezelf en waarin niemand iets van me nodig had. Geen afspraken, geen verplichtingen en geen mensen die ik teleurstelde als ik een keer voor mezelf koos. Of dat tenminste het plan was.

Ik keek uit het vliegtuigraam terwijl de wolken langzaam onder me verdwenen. De zon scheen fel door het kleine raampje en ik kneep mijn ogen een beetje dicht terwijl ik naar beneden keek. Eerst zag ik vooral blauw, maar langzaam verschenen er gebouwen, wegen en kleine witte huisjes die steeds groter werden.

Barcelona.

Een glimlach verscheen vanzelf op mijn gezicht.

“Fuck,” mompelde ik zacht. Ik was er echt bijna. Het was eigenlijk best bizar. Een paar uur geleden zat ik nog gewoon thuis, in mijn eigen kamer, tussen al

mijn eigen spullen en met dezelfde problemen waar ik de afgelopen maanden iedere dag mee wakker was geworden. En nu vloog ik ergens boven Spanje, met een koffer in het bagageruim en een vliegticket terug naar Nederland.

Voor het eerst in lange tijd wist ik niet precies wat ik moest doen.

En gek genoeg voelde dat goed.

Mijn telefoon lag op mijn schoot en lichtte opnieuw op. Ik keek ernaar, hoewel ik eigenlijk al wist dat ik dat beter niet kon doen. Er stonden meerdere meldingen op mijn scherm, waaronder een paar gemiste oproepen en berichten.

Mijn duim bleef boven het scherm hangen.

Ik kon natuurlijk gewoon antwoorden. Een simpel “*ik ben veilig aangekomen* zou genoeg” zijn. Niemand verwachtte waarschijnlijk een uitgebreid verslag van mijn eerste paar uur in Barcelona.

Maar ik kende mezelf. Als ik eenmaal zou reageren, zou er een gesprek ontstaan. Daarna misschien nog één. En voor ik het wist, zou ik weer bezig zijn met wat er thuis gebeurde in plaats van met waar ik nu was.

Dus draaide ik mijn telefoon om en schoof hem onder mijn been.

“Niet vandaag,” fluisterde ik.

Ik keek weer uit het raam en probeerde het schuldgevoel dat langzaam in mijn buik begon te kruipen te negeren.

Ik had hier maanden naar uitgekeken. Maandenlang had ik mezelf verteld dat ik dit nodig had, dat ik even afstand moest nemen van alles wat er thuis speelde en dat ik voor één keer gewoon aan mezelf mocht denken. Toch voelde het nog steeds een beetje egoïstisch om daadwerkelijk te genieten van het feit dat ik weg was.

Dat was waarschijnlijk mijn grootste probleem.

Ik kon me zelfs schuldig voelen over iets waar ik eigenlijk gewoon blij mee mocht zijn.

Ik vroeg me af wanneer ik dat precies had aangeleerd. Wanneer was ik iemand geworden die automatisch eerst nadacht over hoe een ander zich zou voelen voordat ik mezelf überhaupt afvroeg wat ik wilde?

Ik wist het antwoord niet.

Of misschien wilde ik het antwoord gewoon niet weten.

Het vliegtuig begon te dalen en mijn maag draaide een beetje om. Niet eens door de daling, maar door de zenuwen die ik al de hele ochtend probeerde weg te drukken. Ik keek nog één keer naar mijn telefoon, die inmiddels stil was gebleven.

Mooi.

Ik stopte hem diep in mijn tas.

Deze twee weken waren van mij.

Ik zou niet iedere avond terugdenken aan thuis, ik zou niet alles honderd keer analyseren en ik zou mezelf niet voortdurend afvragen of ik wel de juiste beslissing had genomen.

Ik was hier.

Dat moest genoeg zijn.

Toen het vliegtuig de grond raakte, klonk er achter me een opgeluchte zucht en begonnen een paar mensen te klappen. Ik draaide me automatisch even om en moest lachen.

Waarom klappen mensen eigenlijk altijd wanneer een vliegtuig landt? Alsof de piloot zojuist persoonlijk iedereen uit een brandend vliegtuig heeft gered.

De man naast me keek opzij.

“Voor het eerst in Barcelona?”

Ik keek hem aan en glimlachte.

“Is het zo duidelijk?”

Hij keek naar mijn tas en daarna naar mij.

“Een beetje.”

“Geweldig,” zei ik lachend.

Toen de deuren van het vliegtuig opengingen, voelde ik de warme lucht meteen tegen mijn gezicht. Ik trok mijn vest uit en stopte hem in mijn tas terwijl ik met de rest van de passagiers naar buiten liep.

En daar was het dan.

Spanje.

De geur was anders dan thuis. Warmte, zonnebrand, eten en iets zoets wat ik niet helemaal kon plaatsen. Overal om me heen hoorde ik mensen praten. Spaans, Engels, Frans en waarschijnlijk nog twintig andere talen die ik niet eens herkende.

Ik voelde me tegelijkertijd ontzettend klein en ontzettend vrij.

Niemand hier kende mij.

Niemand wist hoe mijn leven eruitzag of waarom ik alleen naar Barcelona was gekomen. Niemand wist wat ik thuis had achtergelaten en niemand had een idee wat er de afgelopen tijd allemaal was gebeurd.

En voor het eerst vond ik dat eigenlijk wel fijn.

Een uur later was ik er iets minder van overtuigd dat alleen reizen zo'n geweldig idee was.

Ik stond midden op een metrostation met mijn koffer naast me en probeerde een kaart te begrijpen die volgens mij speciaal ontworpen was om toeristen compleet te laten verdwalen.

“Oké, Rosie. Rustig.”

Ik keek naar de kaart, daarna naar mijn telefoon en vervolgens weer naar de kaart.

“Waar de fuck ben ik?”

Een vrouw die naast me stond keek even op. Ik glimlachte verontschuldigend, waarna ze iets in het Spaans tegen me zei.

Ik knikte alsof ik het begreep.

“Ja, precies.”

Ze liep weg.

Ik keek haar na.

“Geen idee wat je zei, maar toch bedankt.”

Ik pakte mijn telefoon opnieuw en probeerde de route naar mijn hostel te vinden. Volgens mijn navigatie moest ik rechtsaf, terwijl het bord boven mijn hoofd aangaf dat ik naar links moest. Natuurlijk. Waarom zou iets gewoon één keer logisch kunnen zijn?

Uiteindelijk besloot ik maar een groep toeristen te volgen die eruitzagen alsof ze wisten wat ze deden. Dat bleek na ongeveer vijf minuten een slechte beslissing, want zij liepen een compleet andere kant op.

Ik stopte, keek naar mijn koffer en zuchtte.

“Oké. Opnieuw.”

Na nog een paar minuten zoeken vond ik eindelijk het juiste station en even

later stond ik buiten met mijn koffer achter me aan.

Ik haalde diep adem en keek om me heen.

“Kom op, Rosie. Je kunt dit.”

Ik zei het zachtjes tegen mezelf, alsof ik mezelf daarmee daadwerkelijk kon overtuigen.

Het hostel bleek uiteindelijk in een klein straatje te zitten waar ik waarschijnlijk drie keer voorbij was gelopen zonder het te zien. Ik controleerde voor de zekerheid nog een keer het adres en keek daarna omhoog naar het gebouw.

Het was kleiner dan op de foto's.

Veel kleiner.

“Tuurlijk.”

Ik liep naar binnen.

De receptie was klein, maar gezellig. Er stonden een paar planten, er lagen folders op een houten tafel en op een bank zaten twee mensen met hun laptop op schoot.

Een meisje achter de balie keek op en glimlachte.

“Hi! Checking in?”

“Yes.”

Ze controleerde mijn naam en pakte een sleutelkaart.

“You're staying for two weeks, right?”

“Yes.”

Ze gaf me de kaart en wees richting de lift.

“Fourth floor.”

Ik keek naar de lift.

Het lampje stond op rood.

“Is the elevator working?”

Ze keek even naar de lift en trok een verontschuldigend gezicht.

“Unfortunately not.”

Ik sloot mijn ogen even en keek daarna naar mijn koffer.

Vier verdiepingen.

Met dit ding.

“Of course.”

Ze begon te lachen.

“Sorry.”

“It’s okay,” zei ik, terwijl ik mijn koffer alweer optilde. “I’ll survive.”

Dat wist ik nog niet zo zeker.

Bij de tweede verdieping begon ik me af te vragen waarom ik in hemelsnaam geen backpack had meegenomen. Op de derde verdieping had ik spijt van ongeveer iedere beslissing die ik die ochtend had genomen en op de vierde verdieping zette ik mijn koffer neer om een paar seconden op adem te komen.

“Ik haat reizen,” mompelde ik.

Ik hoorde iemand achter me lachen.

Ik draaide me om en zag een jongen op de trap staan met een rugzak over één schouder.

“Eerste dag?”

Ik keek naar mijn koffer en daarna naar hem.

“Is het zo duidelijk?”

Hij grijnsde.

“Je ziet eruit alsof je een marathon hebt gelopen.”

“Bedankt.”

“Graag gedaan.”

Hij liep verder naar boven en ik schudde lachend mijn hoofd.

Oké.

Misschien zou ik dit toch overleven.

Ik liep naar mijn kamer en deed de deur open.

De kamer was klein, maar eigenlijk precies goed. Er stond een bed bij het raam, een kleine kast en een bureau met een spiegel erboven. Het raam stond open, waardoor er een warme bries naar binnen kwam.

Ik zette mijn koffer neer en liep meteen naar het raam.

Daar was de stad.

Barcelona.

Niet zoals op de foto’s, maar eigenlijk veel mooier. Er reden scooters door de straat, ergens speelde muziek en op het balkon tegenover me hing iemand een waslijn vol met kleding. Mensen liepen met tassen door de straat en beneden op de hoek stond een groepje te lachen.

Ik bleef even staan kijken.

Dit was het dan.

Geen bekende omgeving, geen vaste planning en niemand die precies wist waar ik was.

Ik draaide me om en ging op het bed zitten.

Mijn telefoon lag nog steeds in mijn tas.

Ik wist dat ik hem niet moest pakken.

Dus natuurlijk pakte ik hem.

Vijftien meldingen.

Mijn glimlach verdween langzaam.

Ik opende WhatsApp en mijn ogen bleven meteen hangen bij één gesprek. Ik las het laatste bericht en voelde iets in mijn borst trekken.

Ik wist dat weggaan niet betekende dat alles thuis ineens verdwenen was. Je kon honderden kilometers reizen en nog steeds precies dezelfde persoon zijn met precies dezelfde gedachten.

Toch had ik gehoopt dat het iets makkelijker zou voelen.

Ik legde mijn telefoon naast me en staarde naar het plafond.

Misschien was dat naïef geweest.

Ik pakte mijn telefoon opnieuw en begon te typen.

Ik ben veilig aangekomen.

Ik keek naar de zin.

Mijn duim ging richting verzenden, maar bleef halverwege hangen.

Nee.

Ik verwijderde het bericht.

Ik wilde vandaag niet teruggetrokken worden in mijn normale leven.

Niet omdat ik niet om die mensen gaf. Juist omdat ik dat misschien wel té veel deed.

Ik legde mijn telefoon weg en stond op.

Als ik hier bleef zitten, zou ik mezelf binnen een uur helemaal gek maken.

Ik trok een jurkje uit mijn koffer en ging voor de spiegel staan. Mijn rode haar zat nog steeds compleet door de war van de vlucht, dus probeerde ik het met mijn handen een beetje goed te krijgen.

Het werd alleen maar erger.

“Laat ook maar.”

Ik pakte mijn tas en keek nog één keer naar mezelf in de spiegel.

“Je bent in Barcelona. Je kent hier niemand en niemand kent jou. Dus doe gewoon alsof je weet wat je aan het doen bent.”

Ik trok een wenkbrauw op naar mijn spiegelbeeld.

“Best overtuigend.”

Daarna liep ik naar buiten.

De zon stond inmiddels wat lager, maar het was nog steeds heerlijk warm. Ik liep zonder echt een doel voor ogen door de straten en besloot pas op het moment zelf welke kant ik op zou gaan.

En eigenlijk vond ik dat wel lekker.

Ik hoefde nergens op tijd te zijn. Niemand wachtte op me en niemand zou boos worden als ik een verkeerde straat inliep.

Ik liep langs kleine winkeltjes en terrassen, langs mensen die hand in hand liepen en groepjes vrienden die luid met elkaar praatten. Op een gegeven moment bleef ik staan bij een klein terras waar nog één tafeltje vrij was.

Ik ging zitten.

Toen de ober naar me toe kwam, bestelde ik iets te drinken zonder eigenlijk te weten wat het precies was. Toen hij wegliep, keek ik om me heen.

Het was druk.

Heel druk.

En toch voelde ik me ineens ontzettend alleen.

Niet verdrietig, maar gewoon alleen.

Het was een vreemd gevoel om tussen zoveel mensen te zitten en niemand te hebben tegen wie je kon zeggen: *Kijk dan hoe mooi dit is.*

Mijn blik bleef even hangen op de lege stoel tegenover me.

Misschien was alleen reizen toch niet zo'n goed idee.

Ik pakte mijn telefoon, maar nog voordat ik het scherm kon ontgrendelen, bedacht ik me.

Nee.

Ik stopte hem terug in mijn tas.

Ik was hier om mezelf terug te vinden, niet om mezelf opnieuw kwijt te raken in alles wat thuis op me wachtte.

Ik keek naar de zon die langzaam achter de gebouwen zakte en nam een slok

van mijn drankje.

Misschien zou ik hier niemand ontmoeten. Misschien zou ik de hele vakantie alleen blijven. Misschien was dat helemaal niet erg.

Ik was nog maar net zover met die gedachte toen ik ineens een stem naast me hoorde.

“Sorry, is deze stoel nog vrij?”

Ik keek op.

Een meisje stond naast mijn tafel en wees naar de lege stoel tegenover me.

“Ja, hoor.”

“Top, dank je.”

Ze schoof de stoel naar achteren en ging zitten. Ze zette haar tas naast zich neer en keek even om zich heen.

“Ik zweer het, ik loop hier al twintig minuten rond en volgens mij kom ik iedere keer op precies dezelfde plek uit.”

Ik lachte. “Dat meen je niet.”

“Jawel. Ik heb serieus net drie keer langs hetzelfde restaurant gelopen.”

“Dan voel ik me iets beter. Ik ben vandaag ook al meerdere keren verdwaald.”

Ze keek me even verbaasd aan.

“Wacht... jij spreekt Nederlands?”

Ik knikte. “Ja.”

“Oh mijn god.”

Ze begon te lachen.

“Wij ook.”

Ik keek achter haar en zag een tweede meisje een stukje verderop staan. Ze keek duidelijk zoekend om zich heen en had een telefoon in haar hand.

“Daar is ze,” zei het meisje tegenover me.

Het andere meisje zag ons en kwam naar de tafel gelopen.

“Eindelijk,” zei ze zodra ze bij ons stond. “Ik dacht serieus dat jullie ergens anders zaten.”

“Jij bent degene die verdwaald was,” zei het meisje tegenover me.

“Ik was niet verdwaald. Ik wist gewoon even niet waar ik heen moest.”

“Dat is letterlijk hetzelfde.”

Het andere meisje rolde met haar ogen, maar moest lachen.

Ze keek daarna naar mij.

“Sorry, ik val zomaar jullie gesprek binnen. Ik ben Linda.”

“Rosie.”

Ze glimlachte.

“Leuk je te ontmoeten.”

“Jij ook.”

Het meisje tegenover me stak haar hand uit.

“Ik ben Sarah trouwens.”

“Rosie.”

“Dat hadden we al,” zei Linda lachend.

Sarah gaf haar een klein duwtje tegen haar arm.

“Jij bent echt irritant.”

“Je houdt toch van me.”

“Dat is nog maar de vraag.”

Ik moest lachen en keek even naar mijn drankje.

Het was eigenlijk bizar hoe snel de sfeer veranderde. Een paar minuten geleden zat ik hier nog alleen en vroeg ik me af of ik een fout had gemaakt door in mijn eentje naar Barcelona te komen. Nu zaten er twee meiden bij me aan tafel die ik letterlijk net had ontmoet en voelde het ineens helemaal niet meer ongemakkelijk.

Sarah keek naar mijn glas.

“Is dat lekker?”

Ik keek ernaar.

“Geen idee.”

Ze trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

“Hoezo geen idee?”

“Ik heb gewoon iets aangewezen op de kaart. Ik had geen idee wat het was.”

Linda begon te lachen.

“Dat zou ik dus ook kunnen doen.”

“Ik dacht: ik ben in Spanje, het zal wel goed zijn.”

Sarah pakte haar eigen drankje op.

“Nou, dan hebben we in ieder geval hetzelfde talent voor goede beslissingen.”

“Daar begin ik inmiddels ook een beetje aan te twijfelen,” zei ik.

Sarah keek me aan.

“Hoezo?”

Ik haalde mijn schouders op.

“Ik ben vandaag al verdwaald op het vliegveld, heb de verkeerde metro gepakt en ik heb net een drankje besteld zonder te weten wat ik eigenlijk heb besteld.”

Linda keek me serieus aan.

“Dan heb je nog best weinig fouten gemaakt voor iemand die hier alleen is.”

Ik lachte.

“Dat is ook weer waar.”

“Je bent echt alleen hier?” vroeg Sarah.

Ik knikte.

“Ja.”

“Met niemand?”

“Nee.”

Ze keek even naar Linda en daarna weer naar mij.

“Ik zou dat echt niet durven.”

“Ik eigenlijk ook niet,” gaf ik toe. “Maar ik had gewoon het gevoel dat ik weg moest.”

Ik had niet eens door dat ik het hardop zei totdat het stil werd.

Sarah keek me aan, maar vroeg niet door.

Daar was ik haar ergens dankbaar voor.

“Nou,” zei Linda uiteindelijk, terwijl ze haar glas pakte, “dan ben je in ieder geval niet meer alleen.”

Ik keek haar aan.

Ik wist niet waarom die simpele zin me zo raakte.

Misschien omdat ik de afgelopen tijd zo gewend was geraakt aan het gevoel dat ik alles zelf moest doen.

Ik glimlachte.

“Dat is wel gezellig.”

Sarah keek op haar telefoon.

“Wij gingen eigenlijk net kijken waar we iets konden eten. We hebben nog

helemaal niks gehad sinds we zijn aangekomen.”

“Ik ook niet,” zei ik.

Sarah keek meteen naar me.

“Ga je mee?”

Ik aarzelde.

Het was een simpele vraag.

Gewoon eten.

Met twee meiden die ik net had ontmoet.

Toch voelde het alsof ik voor een kleine keuze stond.

Mijn oude ik zou waarschijnlijk eerst bedenken of ik hen niet tot last was, of ze me wel echt erbij wilden hebben en of het niet raar was om zomaar mee te gaan met mensen die ik vijf minuten kende.

Maar waarom eigenlijk?

Ik was juist naar Barcelona gekomen om niet alles zo moeilijk te maken.

Dus glimlachte ik.

“Ja, is goed.”

“Mooi,” zei Sarah. “Dan heb je in ieder geval meteen gezelschap.”

Ik pakte mijn tas van de grond en stond op.

Terwijl we van het terras wegliepen, keek ik nog één keer om naar de tafel waar ik zojuist alleen had gezeten.

Het voelde bijna alsof ik daar een versie van mezelf achterliet.

De versie die dacht dat ze alles alleen moest kunnen.

Misschien zou die niet helemaal verdwijnen.

Waarschijnlijk zelfs helemaal niet.

Maar misschien hoefde dat ook niet.

Ik was hier tenslotte om te leren dat ik niet altijd alles hoefde te dragen.

Op dat moment wist ik alleen nog niet hoe belangrijk deze twee meiden zouden worden.

Ik wist niet dat Sarah en Linda uiteindelijk niet zomaar twee meiden zouden zijn die ik toevallig op een terras in Barcelona had ontmoet.

Ik wist ook nog niet dat deze vakantie veel groter zou worden dan de twee weken die ik mezelf had beloofd.

En ik wist al helemaal niet dat er iemand mijn leven binnen zou lopen die

ervoor zou zorgen dat ik alles wat ik dacht te weten over liefde, tijd en afscheid opnieuw zou moeten leren. Voor nu liep ik gewoon naast twee meiden die ik nog geen uur kende, door de warme straten van Barcelona, terwijl de zon langzaam achter de gebouwen verdween. En voor het eerst sinds ik was aangekomen, voelde ik me niet meer zo alleen.

Hoofdstuk 2

“Waar hebben jullie eigenlijk zin in?” vroeg Sarah terwijl we door een smalle straat liepen waar aan beide kanten kleine restaurants en terrasjes zaten.

“Ik heb vooral honger,” antwoordde Linda.

Sarah keek haar aan. “Dat is geen antwoord op mijn vraag.”

“Jawel. Ik wil eten.”

“Dat wilde je twintig minuten geleden ook al.”

“En toen had ik ook al honger.”

Ik liep tussen hen in en schoot in de lach. Het was eigenlijk best bijzonder hoe makkelijk dit voelde. Een paar uur geleden had ik nog alleen op een terras gezeten en me afgevraagd of ik niet ontzettend stom bezig was door in mijn eentje naar Barcelona te komen. Nu liep ik hier met twee meiden die ik diezelfde middag nog nooit had gezien, alsof we elkaar al veel langer kenden.

“Tapas?” stelde ik voor.

Sarah draaide zich meteen naar me om. “Ja. Absoluut.”

“Je bent wel snel overtuigd.”

“Ik ben heel makkelijk als het om eten gaat.”

“Dat was me inderdaad al opgevallen,” zei Linda.

Sarah gaf haar een blik. “Jij moet echt minder commentaar geven.”

“Dat gaat niet gebeuren.”

Ik lachte opnieuw terwijl we een restaurant binnenliepen dat er van buiten klein en onopvallend uitzag. Binnen was het een stuk drukker. Aan bijna iedere tafel zaten mensen te eten en overal om ons heen klonk Spaans. We kregen een tafeltje achterin en schoven met z’n drieën aan.

Ik sloeg mijn menukaart open en probeerde iets te herkennen van de

gerechten die erop stonden.

“Ik herken ongeveer drie dingen,” gaf ik toe.

“Dan bestellen we gewoon wat,” zei Sarah. “We zijn toch in Spanje.”

“Dat heb ik vanmiddag ook gezegd toen ik dat drankje bestelde.”

Linda keek nieuwsgierig op. “Welk drankje?”

“Geen idee.”

“Je weet niet eens wat je hebt gedronken?”

“Nee.”

Sarah begon te lachen. “Ik vind jou nu al geweldig.”

“Fijn. Ik heb blijkbaar mijn beste eigenschappen nog niet eens hoeven laten zien.”

“Die komen vanzelf.”

We bestelden verschillende tapas om te delen en bleven ondertussen praten. Het ging eerst vooral over Barcelona en wat we allemaal nog wilden zien, maar al snel verschoof het gesprek naar Nederland. Sarah bleek uit Utrecht te komen en Linda woonde in de buurt van Rotterdam. Ze waren samen naar Barcelona gekomen, maar hadden allebei andere redenen om er even tussenuit te gaan.

“Ik wilde gewoon zon,” zei Sarah terwijl ze een stukje brood pakte. “En cocktails. Heel veel cocktails.”

“Dat is echt je belangrijkste reden?”

“Ja.”

Linda knikte ernstig. “Ze heeft er thuis geen.”

“Wat?”

“Geen cocktails.”

“Jawel.”

“Je hebt gisteren nog gezegd dat je de laatste fles wijn hebt opgedronken.”

Sarah keek haar aan.

“Dat was wijn.”

“Dat is precies mijn punt.”

Ik begon te lachen en merkte dat ik me steeds minder bewust was van het feit dat ik eigenlijk een vreemde aan tafel was. Ze stelden vragen, maar niet op een manier waardoor het voelde alsof ik mezelf moest voorstellen. Het was gewoon een gesprek.

“En jij?” vroeg Sarah uiteindelijk. “Wat doe jij eigenlijk in Nederland?”

Ik haalde mijn schouders op. “Van alles.”

Ze trok haar wenkbrauwen op. “Dat klinkt verdacht.”

“Hoezo?”

“Als iemand zegt dat hij ‘van alles’ doet, betekent dat meestal dat er een heel verhaal achter zit.”

Ik glimlachte. “Misschien.”

“Oké, geheimzinnig.”

“Zo bedoel ik het niet.”

“Ik plaag je maar.”

Ik nam een slok van mijn drinken en voelde hoe mijn telefoon in mijn tas trilde. Mijn blik ging er automatisch naartoe.

Ik wist al wie het zou zijn.

Toch pakte ik hem niet.

“Alles goed?” vroeg Linda.

Ik keek op.

“Ja, hoor.”

Ze keek kort naar mijn tas en daarna weer naar mij.

“Oké.”

Ze liet het daarbij.

Ik was haar daar dankbaar voor.

Het was niet dat ik niet over thuis wilde praten. Het was meer dat ik nog niet wist hoe ik het moest uitleggen zonder meteen veel meer te vertellen dan ik wilde. Er waren genoeg redenen waarom ik naar Barcelona was gekomen, maar ik had geen zin om die op mijn eerste avond uit te stallen tegenover twee meiden die ik net had ontmoet.

Bovendien wilde ik vandaag gewoon even niet aan thuis denken.

Dus stopte ik mijn telefoon weer wat dieper in mijn tas.

Sarah keek ondertussen alsof ze een heel belangrijk onderwerp aansneed.

“Oké, volgende vraag.”

Linda kreunde. “Daar gaan we.”

“Zijn jullie vrijgezel?”

Ik verslikte me bijna in mijn drinken.

“Dat is wel een snelle overgang.”

“Ik ben nieuwsgierig.”

Linda keek haar aan. “Jij bent altijd nieuwsgierig.”

“Klopt.”

Ze keek naar mij.

“Nou?”

“Ja. Ik ben vrijgezel.”

Sarah knikte tevreden.

“Mooi.”

“Waarom is dat mooi?”

“Geen idee. Ik moest gewoon weten of we met z’n drieën op mannenjacht kunnen.”

Linda begon te lachen.

“Je kent haar nog geen dag.”

“Juist daarom. Dan kunnen we meteen duidelijke afspraken maken.”

“Welke afspraken?”

Sarah dacht even na.

“Geen idee. We zien wel.”

Ik keek naar Linda. “Is ze altijd zo?”

“Ja.”

“Oké.”

“En jij?” vroeg Sarah aan Linda.

“Ook vrijgezel.”

Sarah legde haar bestek neer en keek ons allebei aan.

“Perfect.”

“Wat is er perfect aan?” vroeg Linda.

“Drie vrijgezelle vrouwen in Barcelona. Dat kan alleen maar goed gaan.”

“Dat klinkt eerder als het begin van een slechte film,” zei ik.

“Dan wordt het in ieder geval een leuke film.”

Na het eten bleven we nog even zitten. Het gesprek ging inmiddels alle kanten op en ik merkte dat ik steeds meer begon te lachen. Sarah had een talent om van ieder normaal verhaal iets veel dramatischer te maken dan het daadwerkelijk was. Linda was juist degene die haar iedere keer weer terug op

aarde zette.

Op een gegeven moment vertelde Sarah over een vakantie waarop ze haar paspoort bijna was kwijtgeraakt.

“Bijna?” vroeg ik.

“Ja.”

“Wat betekent bijna?”

“Ik dacht dat ik hem kwijt was.”

“Maar hij was niet kwijt?”

“Nee.”

“Waar lag hij dan?”

Ze wees naar Linda.

“Bij haar.”

Ik keek Linda verbaasd aan.

“Waarom had jij haar paspoort?”

“Omdat zij hem ergens op een tafel had laten liggen.”

Sarah knikte. “En daarom is Linda mijn persoonlijke oppas.”

“Dat is niet waar.”

“Je hebt letterlijk mijn paspoort gered.”

“Dat was één keer.”

“Dat telt.”

Ik lachte zo hard dat ik even mijn gezicht in mijn handen moest verstoppen.

Toen we uiteindelijk naar buiten liepen, was het inmiddels donker geworden. De temperatuur was nog steeds aangenaam en de straten waren drukker dan eerder op de avond. Overal stonden mensen buiten te praten, er klonk muziek uit cafés en op een klein plein verderop stond een groepje straatmuzikanten te spelen.

“Ik wil eigenlijk nog helemaal niet terug,” zei Sarah.

Linda keek haar aan. “We zijn net klaar met eten.”

“Precies. De avond begint pas.”

“Wat wil je dan doen?”

Sarah keek naar mij.

“Rosie?”

Ik keek haar verbaasd aan. “Waarom vraag je het aan mij?”

“Omdat jij hier degene bent die nog niks gepland had.”

“Dat is waar.”

Ik dacht even na. Het was laat genoeg om normaal gesproken naar mijn hotelkamer te gaan, te douchen en mijn bed in te kruipen. Toch voelde ik daar helemaal niets voor.

“Ik wil eigenlijk ook nog wel even rondlopen.”

Sarah glimlachte breed.

“Zie je wel.”

Linda zuchtte overdreven.

“Ik weet nu al dat ik spijt krijg van deze beslissing.”

“Je vindt het stiekem leuk.”

“Misschien.”

We liepen zonder plan verder. Dat was misschien wel het leukste eraan. Niemand wist precies waar we heen gingen en voor het eerst vond ik dat niet vervelend. Ik hoefde geen route te volgen of op tijd ergens te zijn. Als we een straat leuk vonden, sloegen we die in. Als we ergens muziek hoorden, liepen we ernaartoe.

Op een klein plein bleef Sarah plotseling staan.

“Dansen.”

Ik keek haar aan. “Wat?”

“Daar.”

Ze wees naar een groep mensen die op de muziek van een straatmuzikant stonden te dansen.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat ik niet ga dansen op straat.”

“Waarom?”

“Omdat ik mezelf nog enigszins serieus wil nemen.”

Linda schoot in de lach.

“Dat is nu al te laat.”

Sarah pakte mijn hand.

“Kom.”

“Sarah.”

“Rosie.”

“Ik ken die mensen niet.”

“Dat is juist het mooie.”

Voor ik verder kon protesteren, trok ze me mee. Ik probeerde nog te bedenken hoe belachelijk ik eruit moest zien, maar na een paar seconden moest ik zo hard lachen dat het me eigenlijk niet meer uitmaakte.

Linda stond eerst aan de kant toe te kijken, maar uiteindelijk trok Sarah ook haar erbij.

“Jullie zijn echt gestoord,” zei Linda terwijl ze lachend haar hoofd schudde.

“Maar je doet wel mee,” zei ik.

“Dat is het probleem.”

We bleven misschien tien minuten staan, misschien een halfuur. Ik had geen idee. Mijn telefoon bestond op dat moment niet meer en de berichten uit Nederland evenmin.

Ik was gewoon daar.

Toen we uiteindelijk verder liepen, voelde ik mijn wangen pijn doen van het lachen.

“Oké,” zei Sarah. “Ik vind deze vakantie nu al geslaagd.”

“Dat was snel,” zei Linda.

“Ik ben makkelijk tevreden.”

“Dat weten we inmiddels.”

We haalden ergens een ijsje en gingen op een lage stenen rand zitten. Sarah koos iets met chocolade, Linda iets met citroen en ik koos uiteindelijk gewoon iets waarvan ik de naam niet kon uitspreken.

“Wat heb jij?” vroeg Sarah.

“Geen idee.”

Ze keek me aan.

“Je doet het weer.”

“Ik heb blijkbaar vertrouwen in het onbekende.”

“Dat is een goede instelling.”

“Of een slechte.”

Linda keek me aan.

“Voorlopig gaat het goed.”

Ik glimlachte.

Het was stil voor een paar seconden, maar niet ongemakkelijk. We keken naar de mensen die voorbijliepen en luisterden naar het geroezemoes om ons heen.

“Waarom ben je eigenlijk alleen gekomen?” vroeg Linda ineens.

Mijn glimlach werd iets kleiner.

Daar was de vraag waar ik eigenlijk al een beetje op had gewacht.

Ik keek naar mijn ijsje en haalde mijn schouders op.

“Ik had gewoon behoefte aan even weg zijn.”

“Van alles?”

Ik knikte.

“Ja. Van alles.”

Sarah zei niets.

Linda ook niet.

Ze lieten het onderwerp gewoon liggen.

“Nou,” zei Sarah na een paar seconden, “dan ben je in ieder geval op de goede plek.”

Ik keek haar aan.

“Dat denk ik ook.”

En voor het eerst sinds ik in Barcelona was aangekomen, meende ik het echt.

We liepen later terug naar het hostel. De straten waren nog steeds levendig en ik had het gevoel dat de stad helemaal niet van plan was om te gaan slapen.

Bij de ingang bleven we staan.

“Oké,” zei Sarah. “Morgen gaan we iets doen.”

“Wat dan?”

“Geen idee.”

Ik keek haar lachend aan.

“Jullie zijn echt slecht in plannen.”

“Dat maakt het juist leuk.”

Linda pakte haar telefoon.

“Ik stuur morgen wel een berichtje. Rond half elf?”

“Half elf is prima.”

Sarah keek geschrokken.

“Half elf?”

“Ja.”

“Dat is veel te vroeg.”

“Voor jou misschien.”

“Ik ben op vakantie.”

“Precies. Dus je kunt uitslapen.”

Sarah keek even alsof ze daar serieus over moest nadenken.

“Oké. Half elf.”

We namen afscheid en ik liep naar boven. De lift werkte nog steeds niet, maar deze keer kon ik er eigenlijk wel om lachen. Ik sleepte mijn koffer natuurlijk niet mee, dus de vier trappen voelden ineens een stuk minder zwaar.

Eenmaal op mijn kamer trok ik mijn schoenen uit en liet mezelf op het bed vallen.

Mijn telefoon lag nog in mijn tas.

Ik wist dat ik hem moest opladen, dus uiteindelijk haalde ik hem toch tevoorschijn.

Het scherm lichtte op.

Weer berichten.

Ik keek ernaar zonder ze te openen.

Mijn eerste reactie was om het toestel meteen weer weg te leggen, maar deze keer bleef ik iets langer kijken. Niet omdat ik ineens klaar was om te antwoorden, maar omdat ik me afvroeg waarom ik het eigenlijk zo moeilijk vond om gewoon een paar dagen niet bereikbaar te zijn.

Misschien omdat ik wist dat de problemen thuis niet verdwenen doordat ik mijn telefoon uit liet.

Ik legde hem op het nachtkastje en draaide hem om.

Morgen.

Daar zou ik me morgen wel druk om maken.

Ik liep naar het raam en schoof het gordijn een stukje opzij. Barcelona lag onder me te glinsteren. Auto's reden door de straten, ergens speelde muziek en in de verte zag ik de lichten van gebouwen tegen de donkere lucht.

Ik dacht terug aan vanochtend.

Aan het vliegtuig.

Aan de twijfel.

Aan het moment waarop ik me afvroeg of ik hier alleen wel gelukkig zou worden.

En nu had ik twee meiden ontmoet met wie ik morgen alweer had afgesproken.

Ik moest glimlachen.

Misschien hoefde alleen zijn niet hetzelfde te betekenen als eenzaam zijn.

Mijn telefoon trilde op het nachtkastje.

Ik draaide hem om.

Sarah: Morgen half 11. En trek iets makkelijk aan, we gaan lopen.

Ik lachte.

Ik: Waarheen?

De drie puntjes verschenen vrijwel meteen.

Sarah: Geen idee.

Ik schudde mijn hoofd.

Ik: Jullie zijn echt hopeloos.

Sarah: Tot morgen ♥

Ik legde mijn telefoon weg en kroop onder de dekens.

Voor het eerst in lange tijd ging ik slapen zonder het gevoel dat ik de volgende dag precies wist hoe alles zou verlopen.

En misschien was dat precies wat ik nodig had.

Hoofdstuk 3

Ik werd wakker van zonlicht dat precies op mijn gezicht scheen. Een paar seconden bleef ik liggen zonder te weten waar ik was. Mijn kamer zag er anders uit dan thuis, het bed voelde anders en ergens buiten klonk een scooter die duidelijk meer haast had dan ik op dat moment. Toen herinnerde ik het me weer. Ik ben in Barcelona. Ik draaide me om en pakte mijn telefoon van het nachtkastje. SHIT het is 10:17!

Ik had nog precies dertien minuten voordat ik met Sarah en Linda had afgesproken.

“Fuck.”

Ik schoot overeind.

Mijn haar zat alle kanten op en ik had nog steeds mijn slaapshirt aan. In de spiegel zag ik eruit alsof ik vannacht ruzie had gehad met mijn kussen en die ruzie duidelijk had verloren.

Mijn telefoon trilde.

Sarah: Waar blijf je?

Ik keek naar de tijd.

Ik: Ik kom eraan!!!

Vrijwel meteen verscheen er een reactie.

Sarah: Dat zei je gisteren ook!!

Ik moest lachen terwijl ik mijn kleding uit mijn koffer trok.

Een kwartier later rende ik de laatste trap van het hostel af, terwijl ik mijn zonnebril nog half op mijn hoofd probeerde te zetten.

Sarah stond beneden met haar armen over elkaar.

“Je bent te laat.”

“Drie minuten.”

“Drie minuten is te laat.”

Linda keek op haar telefoon.

“Eigenlijk ben je vier minuten te laat.”

Ik keek haar aan.

“Bedankt voor je correctie.”

“Graag gedaan.”

Sarah grijnsde. “Ik wist gisteren al dat jij moeilijk op tijd zou zijn.”

“Hoe kon je dat gisteren al weten?”

“Intuïtie.”

“Of omdat jij gewoon irritant bent.”

“Dat kan ook.”

Ik keek naar mijn outfit. Een luchtig rokje, een wit topje en sneakers. Simpel genoeg om de hele dag rond te lopen, maar toch iets waar ik me goed in voelde.

“Waar gaan we eigenlijk heen?” vroeg ik.

Sarah haalde haar schouders op.

“Geen idee.”

Ik keek haar ongelovig aan.

“Je hebt me letterlijk gisteren gezegd dat ik makkelijke kleding moest aantrekken omdat we gingen lopen.”

“Ja.”

“En je weet niet waarheen?”

“Nee.”

Linda stak haar telefoon omhoog.

“Ik heb wel een idee.”

Sarah keek haar aan.

“Dat klinkt verdacht.”

“Er is een markt in de buurt. Volgens mij is die vandaag open.”

“Een markt?”

“Ja.”

Sarah keek enthousiast.

“Waarom wist ik hier niks van?”

“Omdat jij gisteren alleen maar bezig was met cocktails.”

“Dat is een geldig excuus.”

We liepen de straat uit en al na een paar minuten werd het drukker. Barcelona voelde overdag totaal anders dan 's avonds. De straten waren gevuld met toeristen, mensen op scooters, straatverkopers en locals die zich tussen iedereen door bewogen alsof ze precies wisten waar ze heen moesten.

Ik wist dat niet.

Ik liep achter Sarah aan en moest regelmatig versnellen om haar bij te houden.

“Loop je altijd zo snel?” vroeg ik.

“Ja.”

“Waarom?”

“Ik heb geen tijd te verliezen.”

Linda keek haar aan.

“Je hebt letterlijk vakantie.”

“Dat verandert niets.”

Ik schudde lachend mijn hoofd.

We kwamen uiteindelijk uit bij een plein waar tientallen kraampjes stonden. Overal lagen sieraden, kleding, tassen, zonnebrillen en souvenirs uitgestald.

Sarah stopte abrupt.

“Ik ben hier voor gemaakt.”

“Voor een markt?”

“Voor geld uitgeven.” Zei ik met een lach op mijn gezicht.

“Dat geloof ik meteen.”

Ze liep naar het eerste kraampje.

“Rosie, kijk!”

Ze hield een grote zonnebril voor mijn gezicht.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat ik eruitzie als een vlieg.”

“Dat is juist leuk.”

Linda pakte een andere bril.

“Deze staat je beter.”

Ik zette hem op.

Sarah keek serieus.

“Oké. Die moet je hebben.”

“Ik heb al een zonnebril.”

“Maar niet deze.”

“Ik heb gisteren al geld uitgegeven.”

Sarah keek me aan alsof ik iets heel doms had gezegd.

“Rosie. Je bent in Barcelona.”

“Dat is geen financieel advies.”

“Het is wel mijn financieel advies.”

Ik moest lachen en zette de bril weer terug.

“Nee. Ik koop niks.”

Twintig minuten later liep ik met een klein papieren tasje over het plein.

Linda keek erin.

“Wat heb je gekocht?”

“Een armband.”

“Je zei dat je niks ging kopen.”

“Ik weet het. Maar dat zeg ik zo vaak, en alle keren is het niet gelukt. “

Sarah sloeg een arm om mijn schouder.

“Ze leert snel.”

We liepen verder en kwamen langs een klein kraampje met fruitbekers. Sarah kocht er drie en gaf er één aan mij.

“Deze is voor jou.”

Ik keek naar het bekertje vol met heerlijk fruit.

“Waarom?”

“Omdat je anders straks omvalt.”

“Ik kan prima voor mezelf zorgen.”

“Dat zei je gisteren ook.”

Ik wilde iets terugzeggen, maar bedacht me dat ze misschien wel een beetje gelijk had.

“Oké. Dank je.”

We aten het fruit terwijl we verder liepen.

Na een tijdje kwamen we bij een straat die steeds smaller werd. Aan weerszijden hingen kleurrijke balkons boven ons en uit een open raam kwam

muziek.

Linda bleef plotseling staan.

“Moeten we hier niet heen?”

Sarah keek op haar telefoon.

“Volgens Google Maps wel.”

“Dat vertrouw ik niet.”

“Waarom niet?”

“Omdat Google Maps mij gisteren bijna de verkeerde metro in stuurde.”

Ik keek haar aan.

“Dat was ik.”

Sarah wees naar mij.

“Zie je wel? Nog erger.”

“Ik zei toch dat ik geen idee had waar ik heen moest.”

Linda begon te lachen.

“Jullie zijn echt twee rampen.”

“En jij bent onze enige hoop,” zei Sarah.

“Dat is precies waarom ik me zorgen maak.”

We liepen toch de straat in.

Na een paar minuten waren we volledig verdwaald.

“Oké,” zei ik. “Waar zijn we?”

Sarah keek op haar telefoon.

“Geen idee.”

Linda zuchtte.

“Fantastisch.”

“Maar het is hier wel mooi,” zei ik.

Dat was het ook.

De straat was bijna leeg en de zon viel tussen de gebouwen door naar beneden. Een vrouw hing wasgoed op vanaf een balkon en ergens verderop blafte een hond.

We bleven even staan.

“Misschien moeten we gewoon niet meer proberen terug te vinden waar we heen wilden,” zei ik.

Sarah keek me aan.

“Wat bedoel je?”

“Gewoon lopen. We zijn toch op vakantie.”

Linda glimlachte.

“Daar zit wat in.”

Sarah stopte haar telefoon weg.

“Oké. Geen Google Maps meer.”

“Dat is waarschijnlijk het beste besluit van vandaag.” Zei Linda lachend.

We liepen verder zonder bestemming.

We kwamen langs kleine winkeltjes, een bakkerij waar de geur van vers brood naar buiten kwam en een plein waar kinderen met een bal speelden. Bij een klein café gingen we uiteindelijk zitten.

“Wat willen jullie?” vroeg Sarah.

“Koffie,” zei Linda.

“Ik wil iets kouds.”

Sarah keek naar mij.

“Jij?”

Ik keek naar de kaart.

“Ik weet het niet.”

“Je moet echt eens leren keuzes maken.”

“Ik maak juist heel veel keuzes.”

“Zoals?”

Ik dacht even na.

“Ik ben helemaal alleen naar Barcelona gekomen.”

Sarah knikte langzaam.

“Oké. Dat is inderdaad een grote.”

Ik glimlachte, maar voelde tegelijkertijd iets in mijn buik aanspannen.

Ze wist niet hoeveel moeite die keuze me had gekost.

“En jij?” vroeg ik snel. “Waarom ben jij eigenlijk hier?”

Sarah leunde achterover.

“Ik wilde gewoon weg.”

“Dat is geen antwoord.”

“Dat zei jij gisteren ook.”

“Touché.”

Ze speelde even met het rietje van haar drinken.

“Ik had gewoon behoefte aan iets anders. Ik was het thuis een beetje zat. Iedereen verwacht altijd iets van je en op een gegeven moment ben je er klaar mee.”

Ik keek haar aan.

Dat gevoel kende ik.

Meer dan ik haar wilde vertellen.

Linda knikte.

“Ik snap dat wel.”

“Jij bent hier ook niet zomaar,” zei ik.

“Nee.”

Ze keek even naar de straat.

“Maar misschien vertel ik dat een andere keer.”

Ik knikte.

“Is goed.”

Niemand hoefde hier alles meteen te vertellen.

Misschien was dat juist fijn.

Na ons drankje liepen we richting het strand. Hoe dichterbij de zee kwamen, hoe meer mensen we zagen. Muziek klonk uit strandtentjes en overal liepen mensen met handdoeken, slippers en tassen.

Sarah trok haar schoenen uit.

“Kom we gaan zwemmen!”

Ik keek haar aan.

“Nu?”

“Ja.”

“Ik heb geen zwemkleding aan.”

“Ik ook niet.”

“Dat lijkt me een redelijk groot probleem.”

Linda keek naar de zee.

“Niet als je gewoon je kleding aanhoudt.”

Sarah grijnsde.

“Dat was mijn plan.”

“Absoluut niet.”

Sarah rende al richting het water.

“Rosie!”

“Nee!”

Ze draaide zich om.

“Je bent saai!”

“Ik ben verantwoordelijk!”

“Dat is nog erger!”

Linda begon te lachen en liep achter Sarah aan.

Ik bleef een paar seconden staan.

Ik keek naar de zee.

Naar Sarah die inmiddels tot haar enkels in het water stond.

Naar Linda die haar schoenen aan de kant zette.

En toen deed ik iets wat ik thuis waarschijnlijk nooit zomaar had gedaan.

Ik trok mijn sneakers uit.

Mijn voeten zakten in het warme zand terwijl ik naar het water liep.

Sarah keek me aan.

“Ik wist dat je zou komen.”

“Zeg dat niet te hard.”

Ze gooide water naar me.

“Sarah!”

Ik rende achter haar aan.

Binnen een paar seconden waren we alle drie doorweekt.

Ik lachte zo hard dat ik nauwelijks adem kreeg.

“Dit was jouw idee!” riep Linda.

“Ja!” schreeuwde Sarah terug.

“Mijn kleren zijn helemaal nat!”

“Die drogen wel!”

Ik keek naar Sarah en moest weer lachen.

Er was geen plan.

Geen reden.

Geen iemand die iets van me nodig had.

Alleen de zon, de zee en twee meiden die ik gisteren nog niet kende.

We bleven uiteindelijk op het strand liggen tot onze kleding grotendeels was

opgedroogd.

Ik keek omhoog naar de blauwe lucht.

Mijn telefoon lag ergens in mijn tas.

Voor het eerst vroeg ik me niet af wie me misschien probeerde te bereiken.

Ik dacht alleen aan hoe warm de zon op mijn huid voelde.

“Rosie?”

Ik draaide mijn hoofd.

Linda keek me aan.

“Wat?”

“Je glimlacht.”

Ik trok mijn wenkbrauwen op.

“Dat doe ik wel vaker.”

“Niet zoals ik je gisteren voor het eerst ontmoette.”

Ik wist even niet wat ik daarop moest zeggen. Ik heb toch wel vaker een glimlach op mijn gezicht. Toch? ...

Sarah draaide zich om.

“Laat haar.”

Linda glimlachte.

“Ik zeg toch niks.”

Ik keek weer naar de zee.

Misschien had Linda gelijk.

Misschien was ik hier inderdaad anders.

Niet ineens een ander persoon, maar wel iemand die voor het eerst in lange tijd niet bezig was met wat er morgen allemaal moest gebeuren.

En eerlijk gezegd voelde dat best goed.

Aan het einde van de middag liepen we terug richting het hostel. Mijn haar was nog steeds een beetje nat en mijn voeten zaten onder het zand.

“Vanavond?” vroeg Sarah.

“Wat is daarmee?” vroeg ik.

“We moeten uit.”

“Moeten?”

“Ja.”

Linda keek naar haar.

“Waarom moeten we uit?”

“Omdat we in Barcelona zijn.”

“Dat is weer geen argument.”

“Voor mij wel.”

Ik lachte.

“Waar wil je heen?”

Sarah keek ons allebei aan.

“Ik heb geen idee.”

“Je hebt echt nooit een plan,” zei Linda.

“Klopt.”

Sarah sloeg haar arm om ons heen.

“Maar het wordt wel gezellig.”

Ik keek naar de twee meiden naast me.

Gisteren kende ik ze nog niet en nu kon ik me eigenlijk al nauwelijks voorstellen dat ik deze dag alleen had moeten doorbrengen.

Mijn telefoon zat nog steeds in mijn tas.

Ik voelde hem af en toe trillen.

Maar deze keer pakte ik hem niet.

Niet omdat ik bang was voor wat erop stond.

Ik had er gewoon even geen behoefte aan.

En misschien was dat voor het eerst precies de bedoeling.

Hoofdstuk 4

De volgende ochtend werd ik wakker doordat iemand drie keer achter elkaar op mijn deur klopte.

Ik opende één oog.

Nog een keer.

Klop. Klop. Klop.

“Rosie!”

Ik trok mijn dekens over mijn hoofd.

“Ik ben dood.”

“Dan moet je toch open doen.”

Ik herkende Sarahs stem en moest ondanks mezelf lachen.

“Waarom?”

“Omdat we plannen hebben.”

“Jullie hebben nooit plannen.”

“Vandaag wel.”

Ik kwam overeind en keek op mijn telefoon.

09:43.

“Het is veel te vroeg.”

“Het is bijna tien uur!”

“Precies. Te vroeg dus!!”

“Rosie, doe open!!”

Ik sleepte mezelf uit bed en liep naar de deur. Zodra ik die opendeed, stond Sarah daar met twee koffies in haar handen.

“Zo, is het nu weer goed?”

Ik keek naar de koffie.